

Příchozí Pamětníci

Vladimír Poklop

*Andree, a také Monice a Adélce
za jejich podporu*

Příchozí

Kniha čtvrtá – **Pamětníci**

Vladimír Poklop

nakladatelství

České Budějovice, 2022

Příchozí

Kniha čtvrtá – Pamětníci

© Vladimír Poklop, 2022

Ilustrace © Eliška Estmbul, 2022

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, skladována ve vyhledávacím systému nebo předávána v jakékoli formě nebo jakýmkoli prostředkem elektronickým, mechanickým, fotokopírováním, nahráváním nebo jinak bez předchozího svolení vydavatele.

První vydání, 2022

Vydalo nakladatelství KOPP,

Šumavská 3, 370 01 České Budějovice,

tel.: 386 460 474, 773 780 628

e-mail: knihy@kopp.cz;

Internet: www.kopp.cz

ISBN 978-80-7232-544-3 (print)

ISBN 978-80-7232-592-4 (pdf)

ISBN 978-80-7232-593-1 (ePub)

ISBN 978-80-7232-594-8 (mobi)

Kniha čtvrtá – Pamětníci

Kapitola první – Odchody a příchody

Panu Tintínovi se zdál po dlouhé době konečně hezký sen. Seděl na prosluněné mýtině, shlížel na kopcovitý kraj pod sebou a snažil se odhadnout cestu, která ho dovede k jeho cíli. Sny se mu nikdy příliš nezdály nebo si je po probuzení nebyl schopen vybavit. Byl proto překvapen touto událostí a jako v mlze mu na pomezí vědomí utlumenému medikamenty proti bolesti problesklo, zda spí nebo sní v bdělém stavu.

„Stejně jsem na konci,“ uvědomoval si se smutnou nostalgií.

„Konec je součástí života a dospějeme k němu všichni, ať už dříve nebo později,“ zazněl za ním sametově jemný hlas.

Překvapeně se otočil. Kousek za ním seděla na pařezu černoška. Hezká černoška.

„Co dělá v mém snu černoška?“ podivil se.

„Jen procházím. Viděla jsem vás a nechtěla jsem rušit. Chvilku posedím a pak půjdu dál,“ odpověděla.

„A jak jste uhodla, na co myslím?“ zajímalo ho.

„To nebylo těžké. Sedíte tu už dlouho a díváte se dolů do té změti údolí, jako kdybyste chtěl uhodnout, které je to správné a dovede vás ke konci vaší pouti.“

„To se mi moc nezdá,“ varovala ho jeho nedůvěřivost. „Přece nemůžete z toho, jak tu sedím a dívám se na kraj pod sebou uhodnout, na co myslím.“

„Proč ne?“ podivila se. „Jsem přece součástí vašeho snu.“

„Chcete říci, že jsem si vás vysnil?“

„Jistě, kde bych se tu jinak vzala?“

„Jenže, víte, já jsem velmi konkrétní člověk a myslím, že dokážu snít jen o tom co znám nebo s čím jsem se setkal. A to vy nejste.“

Neznámá si ho zkoumavě prohlížela. „Chcete říci, že nemáte žádnou fantazii? Že se vám nikdy nezdá o hezkých dívkách?“

„Mně se nikdy nic nezdá. Jsem překvapený, že se mi vůbec něco zdá,“ odsekl.

Její slova mu připadala být příliš osobní a dotěrná.

„Nechtěla jsem se vás dotknout,“ odvětila. „Jen mě udivilo, že jste tak překvapený. To vaše podvědomí řídí váš sen, třeba je v něm skryto více fantazie, než jste dosud tušil.“

„To si nemyslím,“ namítl.

„Chcete mě vidět bez šatů?“ zeptala se.

„To, to, to bych si nikdy nedovolil,“ vypravil ze sebe zaskočeně.

„Jenže ve snu nezáleží na tom, co chcete vy, když jste vzhůru a kontrolujete se. Tady rozhoduje vaše podvědomí a já jen následuji jeho přání. Tak co myslíte, že udělá?“

Pan Tintín polkl, mrkl a strnul. Zelené šaty, které měla neznámá na sobě, zmizely.

„Tak co? Jsem v šatech nebo bez nich?“ otázala se zvědavě.

„Ehm, ehm, bez nich,“ přiznal.

„Myslela jsem si to, podle toho, jak na mě zíráte,“ řekla nevzrušeně. „Vidíte, loučíte se se životem a vaše skryté já chce ještě zažít něco hezkého. Například pohled na nahou mladou ženu. Proto jste si mě vysnil.“

„No, já nevím. Jsem z toho zaskočený, víte? Je to pro mě velmi zvláštní situace.“

„Rozumím, musíte být překvapený, že se vám poslední noc na tomto světě zdá o někom, jako jsem já a ne například o vaší rodině nebo o přátelích. Obyčejně se s nimi umírající v duchu loučí.“

„Jak víte, že toto je moje poslední noc?“

„Je to vaše poslední noc a váš poslední sen,“ odpověděla.

„Nemám rodinu,“ zachmuřil se.

„Ani přátele?“ podivila se.

„Ani přátele. Vlastně ano. Jednoho mám, dobrého přítele. Posledních několik let se navštěvujeme a trávíme spolu mnoho času. Pomohl jsem mu před lety z těžké životní situace. Několikrát tu byl za mnou.“

„Vidíte a jak se jmenuje?“ usmála se na něj.

„Hrabě. Pan Hrabě,“ odpověděl.

„A kde bydlí?“ zeptala se.

„Proč vás zajímá, kde bydlí? A vůbec, jste v mém snu a měla byste se tedy zajímat o mě a ne o mého přítele,“ odvětil uraženě.

Neznámá se zdvihla a dvěma ladnými kroky se ocitla u něj. Panu Tintínovi při tom pohledu úplně vyschlo v ústech. Černoška před ním poklekla na jedno koleno a lehce, ale pevně sevřela jeho hlavu na spáncích. Přiblížila k němu svou tvář a do očí se mu vpil její pohled. Panu Tintínovi se zatajil dech. Připadalo mu, že ty oči jím pronikají, jako kdyby byl ze skla.

„Jaká je jeho adresa?“ zopakovala důrazně.

Pan Tintín se pod tím pohledem celý schouлил a roztrásl se. Zmocnila se ho zimnice a strašlivá slabost. Cítil, jak se propadá do tmy a obraz jejích očí mizí kamsi mimo dosah jeho vnímání.

„Tak nic. Na pohřeb vám ale jistě přijde, když je to váš přítel,“ zazněl ještě na rozloučenou hlas v jeho mysli.

Křečovitě nabral dech a otevřel oči. Jako v mlze spatřil postavu, která se zdvihá od jeho lůžka a přechází ke dveřím.

„Opravdu černoška. Kde se tu vzala? Nebo je to jen pokračování toho snu? Škoda, že má na sobě zase šaty, tolik jí to bez nich slušelo,“ pomyslel si.

Zavřel opět oči. Byl unavený, velmi unavený. Hlavou mu ještě problesklo, že to vlastně bylo krásné rozloučení a pocítil vděk k té neznámé i k tomu, co prožil. Nebylo toho tolik, kolik by si přál, ale jak kdysi moudře řekl jeho přítel – důležité je neublížovat jiným a to on nedělal. Dlouze vydechl a usmířen a zbaven bolestí, propadl se do nicoty.

» » »

Mobil na jeho nočním stolku pípl a Marek po něm otráveně sáhl. Právě se na chvilku probral ze spánku a chtěl se překulit na pravý bok, aby se mohl přitulit k Lauře tiše oddychující vedle něho. Obyčejně si na noc vypínal signalizaci příchozích hovorů a zpráv, ale občas zapomněl. Otočil se k Lauře, jestli pípnutí nenarušilo její spánek, ale ta nezměnila rytmus a pochrupkávala spokojeně dál.

Ťukl na ikonu označující příchozí zprávy a zpozorněl. Byla od Alana. Otevřel ji a zpozorněl ještě více.

„*Konečně se ozvala. Prý je na cestě,*“ stálo v ní.

Marek potichoučku vysunul nohy zpod přikrývky a vstal. Přešel do pokoje, zavřel za sebou dveře do ložnice a posadil se.

„*Kde byla a kdy dorazí?*“ vyťukal.

„*Poslala jen zprávu, že je v pořádku a dorazí do Evropy za dva až tři týdny a pak se ozve,*“ dostal odpověď.

„*Alespoň tak. Pak jí to spočteme. Dobrou,*“ napsal a zívł.

„Ta je tedy dobrá, rok a půl o sobě nedá vědět a pak pošle Alanovi SMSku,“ pomyslel si.

Byl to pro ně oba šok, když jim Irena po třetím semestru jejich univerzitních studií oznámila, že si potřebuje promyslet, co podnikne dál se životem a chce být chvílku sama. Ta chvílka se trochu protáhla a Irena po celou tu dobu o sobě nedala vědět. Ani jim, ani své matce. Ta po ní dokonce vyhlásila pátrání, ale policie samozřejmě nebyla schopna nic zjistit. Paní Bardová nebo vlastně Slámová, Alana a jeho obvinila, že je to jejich vina, protože na ni mají špatný vliv. Naštěstí oba dva odjízďeli po Novém roce zpět na univerzitní studia do zahraničí, takže rychle zmizeli z jejího dosahu.

Marek si promnul nos a zamířil k lednici, aby si nalil sklenici rybízového džusu. Postavil se k oknu a zahleděl se na osvětlené město. Pro Alana to musela být strašná úleva. On ani Marek nevěřili, že by se jí mohlo něco přihodit, ale jak čas utíkal, začaly v nich hlodat pochybnosti, zda se nepřimotala do nějakého dopravního neštěstí nebo něčeho podobného. Alan byl po celou tu dobu v presu a to se podepsalo i na jejich vzájemné komunikaci. Oba se pohroužili do studia a protože Alan byl v Londýně a on v Paříži, skoro se nevidali. Mobily nepovažovali za bezpečné a jejich hovory se proto odehrávaly ve formálním tónu. To naštěstí mělo brzy skončit a Marek se opravdu těšil, až se dají s Alanem zase dohromady. Odloučení od něj a od Ireny bylo příliš dlouhé a ani děvčata, se kterými se stýkal, nedokázala zahnat pocit osamění. Až na Lauru.

Laura bydlela ve Švýcarsku, ale často zajížděla do Paříže, kde spolu trávili společné dny a večery. Byla pro něj stále tajemstvím a to ho k ní přitahovalo. Za tu dobu, co pobývali spolu, si z jejich fyzických

schopností dokázal přečíst vše a k jeho údivu nedisponovala žádnou z vlastností, která by ji řadila do Kruhů. Neměla žádné zvláštní fyzické ani smyslové schopnosti. Nerozuměl, proč se tehdy objevila mezi adepty vybranými Alonsem pro vybudování nových Kruhů a jak se k nim vlastně dostala. Dosud se jí na to nezeptal a Laura sama nejevila ochotu vysvětlit mu některé aspekty svého života.

Věděl, kde bydlí, věděl, kde studuje, ale o její rodině a známých nevěděl nic. Sama ho k sobě nepozvala a nemluvila o sobě a on se nechtěl vtírat. Stykali se pouze při jejích návštěvách Paříže. Vlastně spolu jen spali.

Cítil, jak se Laura v posteli překulila, zašmátrala rukou, aby zjistila, že tam není a vydala se ke dveřím ložnice. Dveře klaply a Laura se z nich se zívnutím vybatolila a zamířila k němu. Přitiskla se k jeho nahým zádkům a rukama ho objala kolem boků.

„Nemůžeš spát?“ zeptala se rozespalým hláskem.

„Pozoruji noční Paříž. Občas, když nemůžu usnout, tak tu stojím,“ odpověděl.

„Znám i jiný lék na usnutí,“ špitla.

Jemně se mu zakousla nad levou lopatku a rukama sjela pod podbřišek.

„Ty nemáš dost?“ podivil se.

„S tebou nemám nikdy dost, proto sem tak často jezdím.“

„A já tě vždycky rád vidím.“

Dopil džus, položil sklenku na parapet a obrátil se. Políbil ji, uchopil oběma rukama pod zadečkem a nazdvihl. Lauřino tělo se ochotně podvolilo a její nohy mu sevřely boky.

» » »

Ráno ho vzbudilo až denní světlo. Stočil pohled k mobilu, aby zjistil, že je skoro půl deváté. Protáhl se a vyskočil z postele. Laura jen zavrňela a pohybem ruky mu naznačila, aby ji ještě nerušil a raději vypadl z ložnice. Marek poslechl. Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře. Vysprchoval se a začal chystat snídani. Ze zkušenosti věděl, že Laura vydrží v posteli sama nejdéle půl hodiny a dorazí za ním do kuchyně.

Jeho odhad byl přesný. Laura se objevila ještě předtím, než stačil naservírovat míchaná vajíčka na stůl a chopila se připraveného hrnku bílé kávy.

„To se mi na tobě snad líbí nejvíc. Snídani děláš ty a bereš si něco na sebe až po ní. Velmi příjemný začátek dne. Škoda, že se takové obsluhy nedočkám v restauraci,“ poznamenala a usrkla z hrnku.

„Buď ráda, zevšednělo by ti to,“ poznamenal.

„Co vaši, kdy dorazí?“

„Letadlo jim přistává někdy po jedné a jsme domluveni, že si vezmou taxíka, takže by tu měli být někdy před třetí.“

„Berou s sebou taky Růženku?“

Marek přikývl a spolkl sousto. „Ségra poletí poprvé v životě, jsem zvědav, jak se jí to bude líbit.“

„Je fajn, že ji berou s sebou. Jsem zvědavá, jak vypadá.“

„No, naši jsou zase zvědaví, jak vypadáš ty. Jak znám matku, jistě se bude vyptávat. Máš smůlu, že umí dobře anglicky.“

„Vaši o mně ví?“

„Rekl jsem jim jen, že tu bude taky moje přítelkyně a jak se jmenuje.“

„A není hloupé, když tu budeme spát všichni? Možná bych se měla přesunout. Nepatřím do rodiny.“

„Patříš ke mně, tedy alespoň částečně. Naši budou spát stejně v pokoji, protože i s Růžou by se do ložnice nevešli. Večer půjdeme na večeři, ráno udělám snídani, poté bude následovat promoce, pak zajdeme na oběd a večer stejně odjíždíš,“ řekl Marek.

„Ráno budeme všichni spěchat a přetlačovat se v koupelně,“ namítla Laura. „Bude lépe, když s vámi zajdu na večeři, ale přespím vedle v penzionu.“

„To je trochu blbý a navíc tam nemusejí mít volný pokoj. Začíná léto a turistická sezona je v plném proudu.“

„Mají volno,“ odtušila.

„Takže ty sis ho tam už předem zamluvila?“ pochopil.

„Uvidíme, jak se to dnes vyvine. Buď přespím tam nebo tady. Nechci, aby si vaši mysleli, že snad máme před svatbou.“

„Hm, dobře. Počkáme, jak se to dnes vyvine a večer uvidíme,“ přikývl. „Co dopoledne a oběd, zajdeme někam?“

Laura se na chvílku nad hrnkem zamyslela.

„Vzhledem k tomu, že v noci si toho v žádném případě moc neužijeme, mám o dnešním dopoledni docela jasnou představu.“

„Já myslel, že se budeš chtít projít po Paříži a něco si koupit,“ zasmál se.

„Přijela jsem sem za tebou, ne za Paříží.“

„No, ale já mám i nějaké duševno a nejen fyzickou stránku.“

„Ty by sis chtěl povídat?“ přeložila si to Laura.

„Povídat, procházet se, držet tě za ruku, ukazovat ti krásy města, pozvat tě na oběd a tak,“ rozšířil Marek spektrum možností.

Laura nad tím chvílku pokyvovala přemítavě hlavou.

„Nejsi do mě zamilovaný?“ nakrčila přemítavě čelo.

Marek si ji kriticky změřil.

„Samozřejmě, že jsem do tebe zamilovaný. Přece nebudu spát s holkou, ke které nic necítím.“

„Já myslela, že spíš s víc holkama?“

„To dřív, ale už mě to přešlo. Samotný sex je fajn, ale je to málo. Chci s někým chodit,“ vysvětlil.

„Ty teď s žádnou jinou nespíš?“ pokračovala Laura vytrvale směrem, který se mu nelíbil, ale koneckonců byl to on, kdo podnítil téma rozhovoru a tak se musel přizpůsobit.

„Chodím jen s tebou,“ přisvědčil.

„Děvčata z univerzity? Kalabé, Krista?“

„Kalabé jsem neviděl několik měsíců a Kristu jsem i předtím vídával tak jednou za půl roku. Spolužačky? Ty jsem všechny pustil k vodě.“

„Takže jsem vyhrála?“

„Jednoznačně,“ přisvědčil.

„Čím to?“ zajímalo ji.

„Jsi prostě nejlepší. Navíc jsi lehce tajemná. Pořád o tobě toho moc nevím.“

„Kalabé je taky tajemná,“ poznamenala Laura.

„Ta je tajemná až moc, když jsem byl s ní, připadal jsem si jako pavouk, který si pořád musí dávat pozor, aby ho samička nesežrala.“

„Zkoušela na tebe někdy své schopnosti?“

Marek přikývl.

„Byl jsem instruovaný od Alana, tak jsem to poznal. Zkoušela několikrát proniknout do mého vědomí. Využije toho, když jsi soustředěná někam úplně jinam a v té chvíli se do tebe pokusí nabourat. Nebo naopak, když jsi úplně vyvedená z rovnováhy. Prostě v okamžik, kdy nejsi koncentrovaná a nevšimneš si toho.“

Laura si promnula levé ucho, což u ní byla známka, že se jí něco nelíbí nebo s něčím nesouhlasí.

„Kalabé znám pár let a vždycky jsem si na ni dávala pozor, ale nemám tvé schopnosti a nedovedu posoudit, jestli něco takového na mě taky zkusila a zda byla úspěšná.“

„Já myslím, že to zkusila. Ona si prostě nemůže pomoci.“

„Pak ze mě mohla vytáhnout, co o tobě vím. To ji asi zajímá nejvíc.“

„Zajímá ji především Alan. Já jsem pro ni byl spíš prostředník, přes kterého se snažila dozvědět něco o něm. A o mně toho nevíš mnoho, takže by z tebe stejně nemohla získat nic podstatného,“ namítl.

„Ona i nepodstatná věc by ji mohla někam dovést. Nejedná se jen o tebe, ale i o jiné věci. Proto jsem se s ní taky přestala stýkat.“

„Kdy jsi ji vlastně viděla naposled?“ zajímalo ho.

„Před třemi týdny. Bylo to takové nepřijemné. Ozvala se, že by si se mnou chtěla probrat pár věcí a nakonec se všechno točilo kolem tebe. Navezla se do mě jako nějaká žárlivka. Na závěr jsme se skoro popraly. Taková blbost,“ potřásla hlavou Laura.

Marek zbystřil pozornost.

„Jak to přesně proběhlo? Myslím ten závěr? Byl tam nějaký fyzický kontakt?“

„Dala si se mnou schůzku večer u jezera. Už to bylo divné. Seděly jsme na lavičce a jak jsme se začaly hádat natočily jsme se obličejí proti sobě. Nakonec mě chytla rukou za vlasy za krkem a nosem mi skoro vrazila do oka. Byl to jen okamžik, pak se odtáhla. Seděly jsme vedle sebe beze slova asi minutu. Já našťvaná a trochu šokovaná. Pak se zvedla a odešla. Stačila jsem za ní jen zavolat, že to bylo naše poslední setkání a že pro mě právě přestala existovat.“

„Tak to se do tebe nabourala.“

„Nikdy předtím nic takového neudělala. Dávala jsem si na ni vždycky pozor, nevím, proč se do mě pustila právě teď.“

„Vyvedla tě z rovnováhy a ta chvilka fyzického kontaktu jí stačila, aby se na tebe napojila. Seděly jste vedle sebe a ona si dokázala přecíst, co ti prolétává hlavou. Protože tu hádku vyvolala kvůli mně, mohla si být jistá, že se ti bude honit hlavou něco ve spojitosti se mnou. Takže se chtěla dozvědět, co víš o mě nebo o záležitostech, které se mě dotýkají,“ uvažoval.

Vstal od stolu, sebral oba talíře a dal je do myčky. Dolil oběma do hrnků bílou kávu a posadil se zpět k Lauře.

„Mohl bych se na ni napojit a zkusit zpětně zjistit, co se přesně odehrálo, ale to by se mnou musela spolupracovat a tím bych jí odhalil, že umím něco víc, než co o mně ví. Takže na to musím jinak,“ přemítal.

„Nu, zkus mi říct, co o mně víš nebo co si o mě myslíš,“ vyzval ji.

Laura přemýšlela. Marek se tomu nedivil. Laura byla vyložená introvertka, která se většinou dokonale kontrolovala a nenechala na sobě znát, co se v ní odehrává. Zjištění, že jí Kalabé se vši pravděpodobností dokázala nahlédnout do hlavy, pro ni muselo být velmi nepřijemné.

„Dobře, zvorala jsem to, tak máš právo vědět, co si o tobě myslím,“ povzdychla si. „Jsi zajímavý, inteligentní, duchaplný a dost lehkomyslný. Jsi skvělý v posteli. Přesto, že si s tebou můžu povídat o čemkoli a na první pohled jsi velmi otevřený, nenecháš do sebe nahlédnout. Držíš si svá tajemství a tím zvyšuješ svoji atraktivitu. Mám z tebe dojem, že dokážeš víc, než jsi ukázal a než ukazuješ. To je, co si o tobě myslím.“

Vím o tobě, kde bydlíš, vím pár věcí o tvých rodičích, vím o tvém studiu a o tvých spolužácích, které považuješ za zajímavé a mluvíš o nich přede mnou. Nemluvíš ale nikdy o Alanovi ani o Ireně a o nich tedy nevím nic. Neřekl jsi mi taky nic o vašich společných dobrodružstvích. Víím jen, že to byli tvoji spolužáci na základní a střední škole. Znáím jména některých tvých bývalých spolužáků. Taky ses zmínil, jak jste se vlastně dostali ke Kruhům, ale nevím, co se stalo s tím spáčem z kanalizace. Jen jsi mi říkal, že jste se s ním

potom ještě jednou setkali, když jste sbírali informace, co můžete čekat od prověrky v centru, když jste dostali pozvánku od ATYP.“

„To jsem ti říkal?“ podivil se Marek.

„Jo, nevěděli jste, kde ho najít, ale dostali jste se k němu přes nějakého dědu. Měl zvláštní jméno, Tintín,“ přisvědčila.

Marek strnul.

„Problém?“ zeptala se Laura.

„Mohl by být. Jaká jména mých bývalých spolužáků znáš?“

„Pukla, Denisa, Monika, Kravorka,“ to je asi všechno.“

Marek se rozhodl neopravovat poslední jméno a rychle přemýšlel. Kalabé nevěděla, jak se spáč nyní jmenuje, ale najít jméno Tintín by pro ni bylo snadné a přes něj se může dostat k Hraběti. A až ho potká, zjistí, že už není žádný spáč. Odhalí, že on nebo Alan dokáží ještě víc, než si myslí. I když to její uzdravení v zahradě, které připisuje Alanovi, na podobnou schopnost ukazuje. Není v ní principiální rozdíl. Bude to připisovat Alanovi anebo začne zkoumat dál mezi bývalými spolužáky a může vypátrat, že Irena byla na vozíku. Další zázračné uzdravení, které půjde zase za Alanem. Nic příjemného, bude muset Alana varovat. Jediná výhoda by byla, že u Ireny si bude po takovém zjištění myslet, že nedosahuje Alanových vlastností.

Musí upozornit Alana a také se budou muset zkontaktovat s tím panem Tintínem a s Hrabětem, zda je nenavštívila nějaká černoška. Pokud tedy Lauře prolétla jejich jména hlavou.

Laura ho nevyrušovala, jen ho pátravě sledovala, jako kdyby si v jeho tváři chtěla přecíst, co se mu odehrává v hlavě. Marek se na ni usmál.

„Nic příjemného, ale ani žádná katastrofa.“

„Podle mě není až tak podstatné, že se o vás chce dozvědět víc, to chtěla vždycky. Otázka je, proč právě nyní. Měla dost času zkoušet si o vás zjistit informace. Proč to teď tak vyhrotila? Někde se něco událo, co to vyvolalo, Kalabé nikdy nedělala nic bez příčiny,“ pronesla.

Markovi prolétlo hlavou, že to může souviset s Irenou, o které s Alanem nevědí dlouhou dobu vůbec nic. Třeba něco provedla a Kalabé o tom ví.

„Jo, to je pravda. Uvidíme, co bude,“ pronesl filozoficky a dopil hrnek.

„V každém případě nám narušila dopolední program a to má u mě schované jako přídavek,“ řekla Laura.

„Takže?“ pronesl tázavě Marek.

Laura dopila dlouhým douškem hrnek a upřela na něj pohled.

„Kulturní dopoledne se tedy odkládá,“ pochopil.

I on dopil a vstal, aby mohl vzít Lauru do náruče. Chystanou akci zarazilo zazvonění mobilu z ložnice.

„Ten je tvůj,“ usmál se na ni.

„Máme tím směrem stejně namířeno,“ odvětila Laura.

Zvedla se ze židle a přešla před ním ke dveřím do ložnice. Sáhla po mobilu a zvážněla.

„Ahoj,“ přiložila si ho k uchu. Chvilku poslouchala, pak se zamračila a pohybem ruky požádala Marka, aby ji nechal o samotě. Ten vycouval z ložnice a zavřel za sebou dveře.

Nebyl pro něj žádný problém poslouchat, co mluví do mobilu ani co říká hlas na druhé straně, ale tohle nedělal. Přešel raději do kuchyně, uložil zbylé použité nádoby do myčky a zahleděl se z okna do ulice. V Paříži bydlel dva a půl roku a pronájem bytu zvolil nejen podle ceny, ale také podle místa. Bydlel trochu stranou od centra na pravém břehu Seiny v klidné ulici. Bylo to pro něj lepší místo než někde s výhledem na Eiffelovku. Nebude tu už asi bydlet dlouho. Byt měl zaplacený až do konce září a strávit ještě přes léto několik dní v Paříži by bylo příjemné. A pak se uvidí.

Dveře za ním klaply a Marek se nemusel otáčet, aby poznal, že po plánech na dopoledne je veta.

„Tak co?“ otočil se.

Laura byla ve stavu, který z ní občas vycítil a který obdivoval. Najednou, jako kdyby zneprůhledněla. Nedokázal z ní odhadnout nic. U nikoho jiného se s něčím takovým nesetkal. Možná to byl znak jisté výjimečnosti, které si mohl kdysi někdo z Kruhů povšimnout a proto ji naverbovali. I když to asi těžko. Neměli jeho schopnosti, aby dokázali tenhle stav vycítit.

„Musím zpátky. Omlouvám se. Volala babi, nechtěla mluvit po telefonu. Něco se u nás stalo.“

„Něco s babi?“

„Ne, je v pořádku. Nevím, jen volala, že by mě chtěla co nejdříve zpět, nejlépe ještě dnes odpoledne. Je mi to moc líto, chtěla jsem poznat tvé rodiče a být zítra s tebou. Snad někdy jindy.“

Laura byla skutečně zkroušená.

Políbil ji a pohladil po vlasech. „Nic se neděje. Zítra to bude stejně nuda.“

„Zavolám, jestli jde přebukovat letenku.“

„Tak vida, Laura má babičku, třeba z ní ještě něco vypadne,“ přemítal, zatímco Laura mluvila s aerolinkami.

„Povedlo se. Mají volná místa na let ve 12.15,“ oznámila.

„Tak to je fajn, doprovodím tě a počkám tam rovnou na naše. Zavolám taxíka. Dopoledne by neměl být velký provoz, ale raději ho objednáme na desátou.“

„Víš co, objednej ho na půl jedenáctou. To bude stačit,“ požádala Laura.

„Aha,“ protáhl Marek. „Potřebuješ se nalíčit?“

„Nalíčit ne, rozloučit.“

» » »

Cestou taxíkem oba mlčeli. Před řidičem se nechtěli bavit o soukromých věcech a nenapadlo je žádné nezávazné téma k hovoru. Taxík je dovezl až před terminál. Marek zaplatil a vzal Lauřino příruční zavazadlo.

„Díky, mám to akorát,“ zkontrolovala Laura čas. „Pokud to bude něco opravdu vážného, zavolám ti večer. Když ne, zavolám zítra odpoledne a domluvíme se. Třeba bys mohl přijet za mnou.“

Marka to zaskočilo.

„Ty mě zveš do rodinného kruhu?“ podivil se.

„Ten kruh je dost úzký. A když teď chodíš jen se mnou... Musím to brát jako vážnou známost,“ usmála se Laura.

„Pokud mě pozveš, rád se za tebou přijedu podívat.“

„Jaké máš vlastně plány na léto? Chtěla jsem se tě na to zeptat, ale nějak jsme se k tomu nedostali.“

„Čím to asi bylo?“ pohlédl na ni významně Marek. „Zatím vlastně žádné nemám. Chci to řešit až po škole a musím se ještě domluvit s Alanem. Poslední měsíce jsme se moc neviděli.“

„A Irena?“

„Někde se toulá.“

„Jak jsem řekla, hezky se s tebou povídá, ale člověk se od tebe vlastně nic nedozví,“ posteskla si.

„Zavolám,“ slíbila a políbila ho.

„Nápodobně. Dobře doleť,“ oplatil jí polibek.

Laura se na něj usmála a odkráčela k odbavení. Marek se za ní trochu smutně díval a zároveň přemítal, co ho k Lauře vlastně tolik přitahuje. Štíhlá blondýna, středně dlouhé vlasy, modré oči, světlá pleť, malá pevná prsa, chůze profesionální modelky. Přirozený půvab? Ne, ne. Když chce, tak se dokonale koncentruje a kontroluje. Jako kdyby v ní někde uvnitř byla ukryta ještě jedna úroveň a když ji zapne, tak se pro něj zneviditelní. Najednou je jiná, než ji zná. Skryje se pod jakési rozhraní a zmizí mu z dohledu.

„To je ta tajemná vlastnost, která mě přitahuje. Je v ní něco, co nejde zachytit. Díky svému vnímání prokouknu kohokoli, ale u ní to nedokážu. Tedy ne, když to ona nechce a ukryje se pod to rozhraní. Žádný pohyb, změna pachu, nic nedokáže napovědět, co se v ní odehrává. Dokonalá kontrola,“ uvědomil si.

„Kalabé muselo stát hodně námahy a času, než si dokázala připravít příležitost, jak se napojit na její vědomí. Tedy, jestli to vůbec dokázala.“

Povzdychl si. Nebyl si jist, jestli mu Laura řekla úplnou pravdu o svém posledním setkání s Kalabé.

Rozhlédl se po hale a přešel k tabuli s přílety. Neoznamovala u letu jeho rodičů žádné zpoždění a tak se posadil do jednoho z volných křesílek a zavřel oči. Tuhle hru hrával poslední měsíce stále raději, pomáhala mu koncentrovat se na vnímání okolí. Nejdříve se cítil jako v mlze, ale ta se rychle rozplynula a vystoupily z ní desítky osob, pohybujících se po příletové hale. Registroval, zda se jedná o muže, ženy nebo děti, odhadoval jejich věk a rasu i náladu.

Takhle nějak musela cítit své okolí Irena. On sice v sobě neměl její gen, ale časem se dokázal propracovat k podobným schopnostem

jinými cestami. Pokračoval ve cvičení, dokud nezaznamenal drobnou holčičí postavičku doprovázenou dvěma dospělými. Otevřel oči a vykročil k Růžence, která se s rodiči zastavila u pásu, po kterém měla přijet jejich zavazadla.

„Nazdar,“ pronesl, když se ocitl za jejich zády.

Matka s sebou trhla a otočila se. „Marku! Kde se tu bereš?“

„Ahoj mami,“ políbil ji. „Tati,“ potřásl rukou otci.

„Tak jaký byl let, Růžo? Líbilo se ti v letadle?“ vyzdvihl sestřičku do náruče.

„Dostala jsem najíst a napít. Musela jsem pořád sedět,“ zazněla odpověď.

„A co start a přistání, neudělalo se ti špatně?“

„Ne,“ odpověděla kategoricky Růženka.

Marek si spokojeně prohlížel svoji sestru. Po létě měla jít do první třídy, což mu připadalo naprosto neuvěřitelné. Léta na studiích utekla jako voda a on se jen divil, jak z uřvaného a vzteklého nemluvněte vyrostla malá holčička. Růženka měla vlasy po otci, což nebyla žádná výhra, hnědé oči po matce a temperament bůhví po jakém předkovi. Zabodla do něj své oči a zpytavě si ho prohlížela.

„Rostou ti vousy,“ oznámila mu.

„Rostou,“ přisvědčil. „Jsem už velký kluk.“

„A kde máš slečnu?“

„Slečna musela odletět domů. Proto jsem tady,“ obrátil se k rodičům. „Volali jí po ránu z domova, že se má ihned vrátit. Nechtěla mi říct nic bližšího. Takže jsem ji doprovodil na letiště a rovnou počkal na vás.“

„To je mi líto, já na ni byla tak zvědavá,“ povzdychla si matka.

„Neboj, ještě ji určitě uvidíš,“ slíbil jí.

„Kufr,“ ukázal pan Voznil.

„Stačil vám jen jeden?“ podivil se Marek.

„Přiletěli jsme jen na tři dny a děvčata se rozhodla uskrovnit,“ prohlásil pan Voznil.

„Rozhodla!“ utrousila paní Voznilová. „Hádali jsme se o tom celé včerejší odpoledne. Čtyřikrát jsem musela přebalovat, než se nám podařilo ty nejnnutnější věci nacpat do jednoho kufru.“

„Vždyť máme ještě dvě příruční zavazadla,“ namítl pan Voznil a chopil se kufru.

„Ukaž,“ nabídl se Marek. Postavil sestřičku zpátky na podlahu a převzal objemné zavazadlo.

„Stejně jste mohli zůstat déle. Ubytování máte zdarma a líp byste tu cestu sem zhodnotili.“

„Paříž znám a být několik dní jen ve městě, to je nuda. A před létem ještě potřebuji dořešit některé věci v nemocnici,“ vysvětlil pan Voznil.

„Mluv za sebe,“ opravila ho matka. „To já bych zůstala celý týden, ale nevěděli jsme, co bude s tebou. Vracíš se s námi nebo tu ještě zůstaneš?“

Marek zamířil k východu ke krátké frontě, která čekala na příjíždějící taxíky.

„Nevím. Zítra odpoledne zavolám Alanovi. Promuje v pondělí a zatím jsme se na ničem nedomlouvali. Taky možná zamířím do Švýcar za Laurou. Uvidím.“

„Musíme si vzít větší taxi, abychom se do něj vešli. Doufám, že řidič nebude mít problém s Růženkou,“ přerušil je otec.

„Tak ji postavím na kufr, aby vypadala větší,“ navrhl Marek, na což Růženka okamžitě zareagovala a začala se drápat na stojící zavazadlo.

Pustili před sebe jednu dvojici do příjíždějícího citroena a počkali na velký peugeot, do kterého se bez problémů vměstnali. Marek si sedl dopředu k řidiči, udal adresu a rozjeli se.

„Stejně jsem na tebe Marku strašně hrdá. Za těch posledních několik let jsi se sebou udělal neuvěřitelný kus práce. Už to, že jsi dokázal zkrátit studia na gymnáziu a dostat se v předstihu na univerzitu bylo pro mě neuvěřitelné. A dokončit tak náročnou školu za tři roky, zatímco trvá šest let, to je fantastické. Co tomu říkáš na univerzitě?“ spustila paní Voznilová.

„Považují si mě. Tedy profesori. Spolužáci mě považují za šprta a za kariéristu.“

„Máš nějaké nabídky?“ navázal pan Voznil.

„Ozvalo se mi několik ústavů, ale zatím jsem se nikomu nezával. Potřebuji si dát trochu odstup. Nechce se mi hned naskočit

někam do zaměstnání, bude mi teprve dvaadvacet. Uvažuji, že se porozhlédnu po světě a tak za dva roky se po něčem poohlédnu.“

„To nemyslíš vážně! Vždyť máš skvělou příležitost! Po tvých studiích o tebe musí mít zájem ty nejlepší ústavy. Za dva roky si na tebe nikdo nevzpomene a budeš se muset někde doprošovat,“ rozčilila se paní Voznilová.

„Kde je ta Eiffelovka?“ ozvala se Růženka.

„Pokud mě některý z nich opravdu bude chtít, tak si počká. O genetiky bude zájem pořád, jsme v kurzu. Možná se s někým dohodnu dopředu a podepišu závazek, že u nich za dva roky nastoupím,“ namítl.

„Marek má pravdu,“ zastal se ho otec. „Přece nepůjde takhle mladý hned do zaměstnání. Jen ať se trochu porozhlédne po Evropě nebo i mimo ni. Peněz na účtu má ještě dost a nemusí nikam pospíchat.“

„Tak kde je ta Eiffelovka!?“ zvýšila hlas Růženka.

„Tu z auta neuvidíš, ale odpoledne se na ni zajdeme podívat a dáš si tam zmrzlinu,“ vysvětlil jí Marek.

„Já nevím, podle mě by Marek měl využít situace,“ uzavřela paní Voznilová a zahleděla se uraženě z okna.

„Až dorazíme, můžeme se jít nejdříve najíst do nějaké klasické francouzské hospůdky. Určitě máte hlad. Jedna dost dobrá je na rohu mé ulice a mají tam výborné víno. Klidná hospůdka a v tomhle čase tam bude určitě volno. A potom můžeme vyrazit na procházku a podívat se na Vítězný oblouk a na Eiffelovku,“ rozhodl se po chvíli přerušit ticho.

„Dobrý nápad,“ souhlasil pan Voznil. „A jak zítra? Promoce začíná tuším o desáté?“

„V deset. Pojedeme tam metrem, bude to nejjistější. Bude stačit, když vyjdeme okolo deváté. Počítám, že ten obřad bude trvat asi dvě hodiny a pak zajdeme na slavnostní oběd. Zamluvil jsem stůl v restauraci na jedné lodi přímo na Seině. Je to tam trochu dražší, ale budete spokojeni. Jo, budu platit, беру to na sebe.“

„To tedy ne. Snad si nemyslíš, že ti přijedeme na promoci a ty nám budeš všechno platit. Máme díky tobě ubytování zdarma, tak stejně ušetříme,“ odmítl jeho pokus otec.